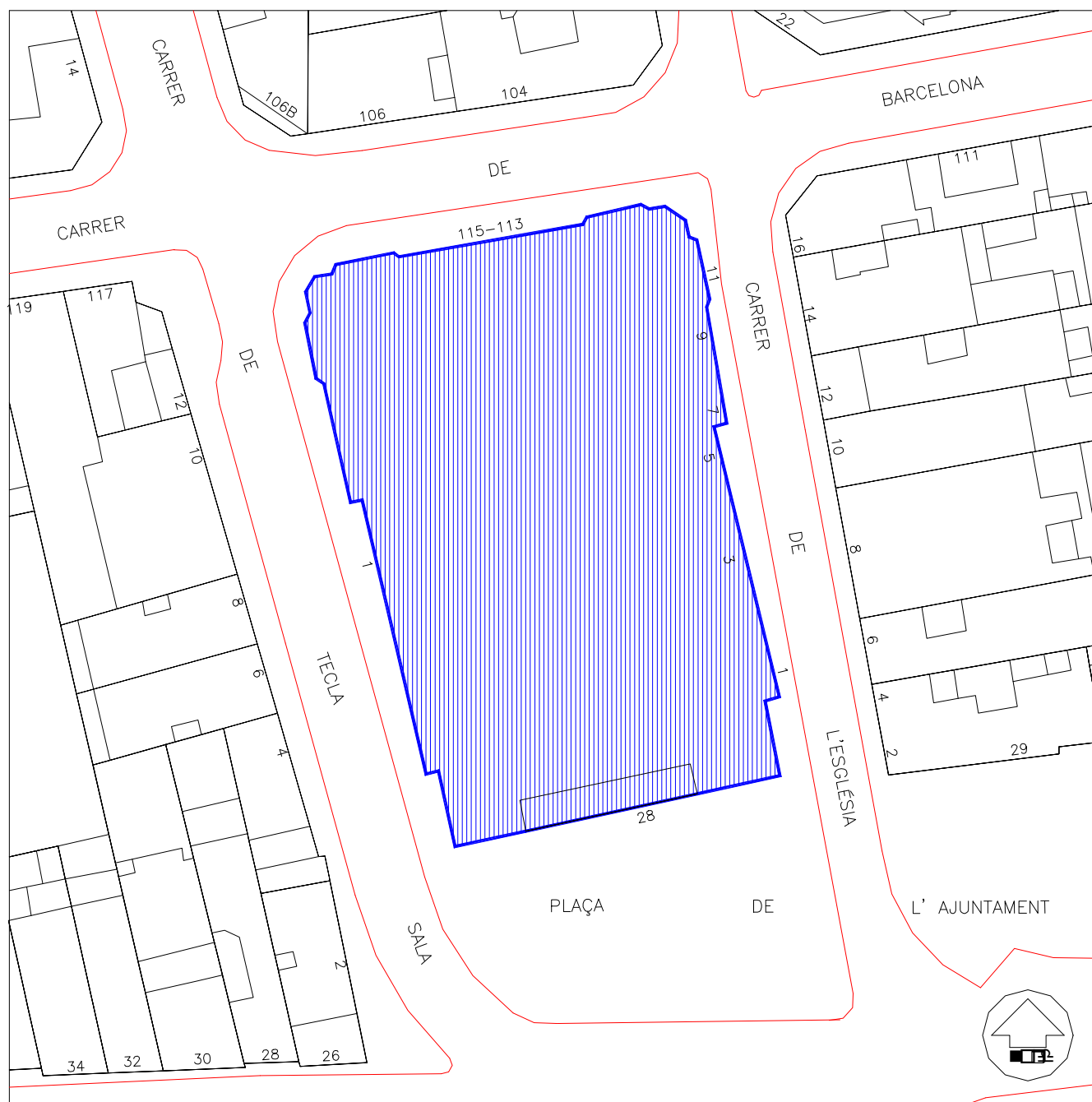

ADREÇA PRINCIPAL:

Ajuntament, Pl. de l', 28

ADRECES SECUNDARIES:

Església, C. de l', 1-11

Barcelona, C. de, 113-115

Tecla Sala, C. de, 1

ADREÇA PRINCIPAL:	Ajuntament, Pl. de l', 28
ADRECES SECUNDARIES:	Església, C. de l', 1-11 Barcelona, C. de, 113-115 Tecla Sala, C. de, 1
DENOMINACIÓ:	Església de Santa Eulàlia de Mèrida
CRONOLOGIA I AUTOR/S:	1939 Col·locació primera pedra 1943 Benedicció campanar 1947 Inauguració de l'edifici Manuel Puig i Janer, arquitecte municipal
US ORIGINAL:	Església
US ACTUAL:	Església
BIBLIOGRAFIA:	CASAS, 1986 A. GGCC, 1982. Hospitalet, 1987.

Vista de la façana principal amb l'escalinata d'accés (Abril 1996)

CITES:**(PEPPA)**

"Propietario: Obispado de Barcelona.

Descripción arquitectónica: Iglesia con nave central más elevada y dos laterales más bajas. En su fachada a C/ Mayor tiene situada la torre del campanario y otra pequeña que corresponde al baptisterio. La fachada posterior acaba en dos torres que corresponden a dos capillas interiores. Se accede desde la calle Major a partir de una gran escalinata y desde calle Tecla Sala por otra secundaria".

(CASAS, 1986 A)

"...l'any 1492 es construeix la primera església parroquial, posteriorment destruïda i refeta en el mateix lloc l'any 1600 (aquesta darrera és la que fou demolida durant la Guerra Civil i substituïda després, en el mateix emplaçament, per l'actual" (p. 21)

"Durant els anys de la Guerra Civil, s'enderroca l'antic temple parroquial construït l'any 1600 (només algunes pedres i elements, com el retaule de Sant Roc, han estat preservats al Museu..." (p. 32)

"La Plaça de l'Ajuntament és de fet un gran espai obert que resulta de l'agregació de quatre espais menors: la vorera de davant de la Casa de la Vila, la gran plaça sobrealçada presidida per la façana del bloc de cases de la Caixa de Pensions, l'espai de davant de l'església i la placeta de Mossèn Homar (popularment coneguda com a placeta de la palmera i que, a més d'aquest arbre, presumeix de dues magnífiques magnòlies que emmarquen un brollador romàntic). Les parets cegues que tanquen el conjunt de la plaça per llevant i per ponent, ens recorden que aquest espai és un esvoranc obert en el primitiu carrer Major, un espai no del tot integrat, una plaça que, al cap de més de cent anys d'haver encetat la seva història, no ha arribat en un punt d'equilibri.

A mitjans segle passat, l'únic espai obert que hi havia en aquesta zona era una breu placeta davant de l'edifici de l'església del 1600. Dels quatre espais que avui formen la plaça, aquest vindria a ser el que queda entre la graonada de l'església i la calçada del carrer Major. Les dimensions originals, de fet, eren encara més reduïdes, puix que la façana de l'església desapareguda arribava més endavant que el front de la graonada, i el cos del campanar avançava fins a tocar la línia del carrer Major. El pont que unia l'església i la casa rectoral acabava de fer la placeta un espai anxovat i ombrívol. Per la banda de migdia, el jardí i l'hort de la rectoria ocupaven l'actual placeta de Mossèn Homar i el triangle de la vorera de davant de la Casa de la Vila. Aquest triangle va ser la primera conquesta, la primera ampliació de la primitiva placeta, fou la que es va anomenar "Plaça de la Llibertat". La paret de l'hort del rector va ser enderrocada per disposició de la Junta Revolucionària local, que administrà la població en els primers moments que seguiren la revolució del 1868. La mateixa Junta disposà també l'enderroc del pont de la rectoria (...) Ja hem vist doncs quin és l'origen de dos dels quatre espais que formen la plaça actual. La resta del conjunt (...) són espais que es guanyen l'any 1937 amb l'enderrocament d'un rengle de cases setcentistes que hi havia davant l'Ajuntament, amb l'enderrocament de l'antiga església i amb la demolició de les tanques i galeries del jardí de la casa rectoral" (pp. 34 i 35)

(GGCC, 1982)

"L'església de Santa Eulàlia de Mèrida, la qual fou beneïda el 1600, i que, primerament hom anomenà l'Església Nova de l'Hospitalet, fou desmuntada pedra a pedra el 1937. Després de la guerra civil, al mateix indret, fou bastit el nou edifici parroquial (la primera pedra es col·locà el 16 de juliol de 1939; el 19 de març de 1942 s'habilità la primera meitat, el 20 de juny de 1943 fou beneït el campanar i el 26 d'octubre de 1947 s'inaugurà l'edifici llest del tot), projectat per l'arquitecte municipal Manuel Puig i Janer. Realitzat en obra de maó vist, consta de tres naus i té un porxo davant la façana. El campanar és també de maó i té al capdemunt un penell de ferro forjat. Aquest temple conté algunes obres de l'escultor noucentista Rafael Solanic i

Balius, que fou deixeble d'Esteve Monegal; se'n destaca el retaule de ceràmica de l'altar del Roser. L'altar del Santíssim mostra uns bells vitralls del malaguanyat pintor Ramon Rogent." (p. 297)

VALORACIÓ:

A finals del segle XV, el nucli al voltant de l'Hospital era ja suficientment gran i distant de Provençana com per a construir un nou temple parroquial. La primera església es bastí al mateix indret que l'actual, però tingué una existència relativament curta. L'any 1600 es reedificà i s'aixecà el temple que va restar dempeus fins l'any 1936.

Acabada la Guerra Civil, el bisbat de Barcelona endegà una important campanya per tal de reconstruir les esglésies cremades o destruïdes durant el conflicte bèl·lic. A l'Hospitalet ens trobem amb el cas de l'església de la Torrassa (vegeu fitxa corresponent número 53) i, per damunt de tot, amb el del temple parroquial de Santa Eulàlia de Mèrida, patrona de la ciutat.

La nova església -no es pot parlar en cap cas de reconstrucció- començà a construir-se tot just acabada la Guerra Civil, el mateix any de 1939. Les obres foren lentes i el temple no s'enllestí fins al 1947. Es una obra projectada per l'arquitecte municipal Manuel Puig i Janer, el mateix que quasi coetàniament endegaria la remodelació de la plaça de l'Ajuntament amb la construcció dels anomenats "blocs de la Caixa". El material predominant, molt emprat per Manuel Puig, és el maó vist. De la composició del temple destaquen els cossos laterals del campanar i del baptisteri, així com l'escalinata d'accés. Es tracta d'una interpretació poc afortunada dels models clàssics i monumentalistes tan característics de l'arquitectura del primer temps del franquisme, , però que s'ha considerat incloure en aquesta catalogació per la seva vàlua com a referent urbanístic i punt d'identificació de la història del municipi.

PROTECCIÓ:

Nivell C

Nivell F : Prospecció arqueològica.

CRITERIS D'INTERVENCIÓ:

Cal estudiar la possibilitat de recalçar els fonaments i cosir les esquerdes, ja que l'edifici presenta senyals d'assentaments diferencials. En qualsevol cas, les actuacions sobre el conjunt no hauran d'alterar el seu aspecte formal ni volumètric. Qualsevol intervenció que afecti al subsòl ha d'anar acompanyada d'un informe arqueològic previ.

SITUACIÓ URBANÍSTICA:

L'església està qualificada pel PGM com a zona d'equipament comunitari (7), compatible amb la conservació proposada.

